

Письменники і поети Донбасу

Виконала: учениця 6-Б
Булашева Олександра

Володимир Миколайович Сосюра
(1898-1965)

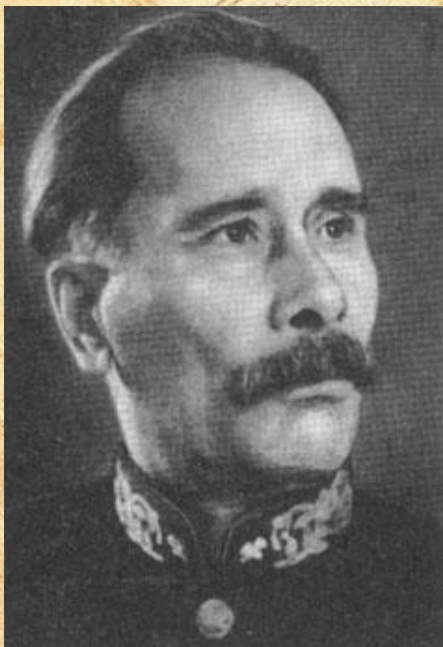
Одним з найбільш знаменитих земляків вважається Володимир Миколайович Сосюра народився на станції Дебальцеве в 1899 році в сім'ї шахтаря, лауреат Державної премії, премії ім. Т. Р. Шевченка, двічі нагороджений орденом Леніна та ін. медалями. Його твори перекладені багатьма мовами народів світу. Він видатний майстер соціалістичного реалізму, створив свій стиль: характерними рисами якого є глибокий ліризм, простота, прозорість вірша, його співучість, романтичне натхнення. Його знаменита «Червона зима» відображала героїку Жовтня і громадянської війни на Донбасі. Багато віршів присвячено героїчним людям праці Донбасу. Як передать, Донбас, твою красу і силу, і подвиги у праці світлих твоїх синів, у брані за мир, зуміли крила не зламати і вчини впевненою для сонячних доріг. Володимир Миколайович Сосюра (1898-1965)

Миколи Олексійовича Рибалко
(1922-1995)

Вірші відомого радянського автора Миколи Олексійовича Рибалко, лауреата республіканської комсомольської премії ім.Н.Островського, лауреата Державної премії України ім. Т. Р. Шевченка, члена спілки письменників СРСР - звучать публіцистично і мужньо, не втрачаючи при цьому чарівності поетичності, і його герой постає особистістю сильною і цілісною. Микола Олексійович Рибалко народився 14 лютого 1922 року в селі Горіхово-Василівка. У 1931 році родина переїхала в Краматорськ, який він прославив, і став його почесним жителем.. В числі інших Микола Рибалко пішов на фронт добровольцем. У червні 1942р. лейтенант Микола Рибалко прийняв перший бій під Воронежем, тоді ж отримав перше поранення і першу нагороду — орден Червоної Зірки. Починаючи з 50-х років видав 25 збірок («Дорога на висоту», «Очима серця» тощо), його поезія дуже популярна. Пісня А. Білаша на вірші Н.Рибалко « Я жив у такі часи» стала лауреатом всесоюзного конкурсу «Пісня-75». Микола Рибалко (1922-1995)

Павло Іванов Безпощадний (1895 - 1968)

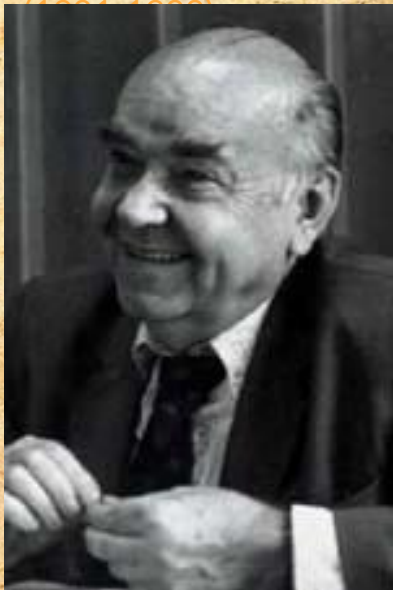
Автор знаменитих рядків «Донбас ніхто не ставив на коліна і нікому поставити не дано» Павло Іванов (Безпощадний — псевдонім, що став потім прізвиськом, народився в Смоленській губернії. Потім сім'я переїхала в наш край. Випустив збірки: «Завжди з Донбасом», «Кам'яна книга», «Гірський полум'я», «Над шахтою летять журавлі», «Шахтарські поеми», «Донецькі простори»... Він дуже допомагав — як радою, так і ділом — письменникам-початківцям. В честь цього світлого людини, названі вулиці в Горлівці і Донецьку. Ти-мій гучний, Ти-мій димний, Я тобі складаю гімни. Ти-мій простір, Мені приятний, Ти мій самий знаменитий. Рубаєш вугілля, Сталі вариш Ти мій відданий товариш... Ти - мій простір, Мені відкритий. Ти – батько мій знаменитий

Боженко Галина Миколаївна

Ім'я донецької поетеси дуже добре відомо шанувальникам поезії Донецька і області, і відомо далеко за її межами. Для поезії Р. Боженко не існує вікових меж: її вірші із задоволенням читають, слухають, вчать напам'ять, переписують від руки і перекладають на музику. За сорок років творчої діяльності Боженко Галина написала більше п'яти тисяч віршів, випустила 32 збірника, в основному вони про жінку, про кохання, про Батьківщину. Можна, звичайно, покірно чекати прихід весни. А можна і самим покликати його і впустити у своє життя, свою душу, своє серце, що і відбувається, коли слухаєш вірші Р. Боженко. Як прекрасно оспівує краси та багатства рідного краю у своїй творчості Р. Боженка, є також роботи про шахтарів Донбасу. Боженко Галина побувала в шахті, щоб відчути атмосферу, про яку напише. Крім поезії, автор випустила п'ять прозових книг, а її вірші покладені на музику: Донецький вальс, Голубиний вальс, романси. Тут, на берегах ВІРИ і НАДІЇ, ЛЮБОВІ і ПАМ'ЯТІ поетеса розмірковує, сумує і радіє, прокладаючи віршами незримий шлях від серця до серця, зводячи мости розуміння і людяності; любові і добра, воздаючи славу рідної землі, улюбленому місту і людям Донбасу. Незавоеваний ніким і несожженный, Зумів світ навки відстояти, Живе, і працювати Донбас нескорений Як раніше, продовжує жити!

Журналіст, поет, письменник,
краєзнавець Віктор Шутов

Поет і прозаїк, захисник Ленінграда від окупантів, а наших героїв — від забуття, почесний громадянин Донецька - Віктор Васильович Блазнів, народився в 1921 році в місті Донецьку в сім'ї шахтаря. Вірші почав писати на фронті. Друкувався в армійській та фронтовій газетах. Після війни працював на заводі імені 15-річчя ЛКСМУ в Донецьку, ін-структором Донецького обкому комсомолу, в газетах «Комсомолец Донбасу», редактором альманаху «Донбас». Він залишив нам багату спадщину: віршовані збірки, романи, книги для дітей, повісті, нариси про Донецьку. І, звичайно, пісні про наш край — «Шахтарська лірична», «Місто синіх териконів», «Улюблений Донбас», «Савур-Могिला». Завдяки його наполегливості, бойового характеру, жагу справедливості з'явилися книги «Смерті дивилися в обличчя», «Рядові підпілля» та інші, які відкривають правду про діяльність донецьких підпільників у роки окупації, і завдяки багаторічній копіткій роботі Ст. Шутова школи та вулиці Донецька тепер названі іменами героїв-підпільників. Іменем Ст. Шутова названа вулиця обласного центру, а також літературна премія. Живу я в селищі, в якому вікна відкриті рассветам - тут дарують квіти шахтарям, тут дарують квіти поетам... Одні у поета з шахтарем шляху до обрії новим. Я знаю: Збочити гори, йдучи за вугіллям і словом.

Борис Леонтіївич Горбатов (1908-1954)

Борис Леонтіївич Горбатов народився у 1908 році на Петромарьєвском руднику в Донбасі. Вперше виступив у пресі в 1922 році. Співатор сценаріїв телефільмів «Це було в Донбасі», «Нескорені» і «Донецькі шахтарі», один з творців об'єднання пролетарських письменників Донеччини «Забой», батько знаменитого роману «Донбас». Більшу частину життя провів у Москві, де й похований на Новодівичому кладовищі. Але і в нашому краї, а саме в Артемівську (тоді — Бахмут) — провів чимало часу. Тут Борис Леонтіївич закінчив школу, знайшов своє покликання, почав друкуватися. В 14 років він уже був робкорів губернської «Кочегарки». Деякий час працював строгальщиком по металу на Краматорському заводі, а потім з головою пішов у журналістику. Перші повісті і роман («Наш місто») Горбатов створив на донецькій землі. Зв'язків з шахтарським краєм не поривав до останніх днів свого життя. Помер у 1954 році.

Володимир Іванович Труханів

Володимир Іванович Труханів народився в 1922 році в місті Донецьку в сім'ї шевця. З перших днів Великої Вітчизняної війни перебував у діючій армії. Брав участь у боях на Смоленщині, під Москвою, на Дінці — у районі Ізюму. Нагороджений орденом Червоної Зірки і медалями. У січні 1944 року після важкого поранення був демобілізований з армії. Працював заступником директора школи ФЗН в Татарії, у вугільних трестах Донбасу, в Донецькому обкомі комсомолу, кореспондентом газети «Комсомольское знамя», редактором альманаху «Літературний Донбас». В 1953 році закінчив Літературний інститут ім. Горького Співки письменників СРСР. Перші вірші були надруковані у 1942 році в дивізійній газеті Західного фронту. Перший збірник віршів «В дорозі» був виданий в Донбасі в 1948 році. Потім вийшли поетичні книжки — «Батьківщина світу», «Співав над шахтою жайворонка», «Стихи мої свідки живі», «Ми любимо життя», «Дорога під вітром» та інші. У 1963 році вийшла друком книга прози — фронтові зошити «Знову мені дев'ятнадцять років», збірка віршів «Наповнені громом» (1966). Висока громадянськість художника, скупе і суворе одкровення воїна, задушевна теплота люблячого - ось основні риси, які притаманні талановитому поетові.

МІСТО ПЕРШОГО КОХАННЯ Провідник оголошує Сталіно - Місто моєї першої любові..., В цьому місті юність залишена В гімнастерці, в диму, в крові...

Павло Андрійович Байдебур

Павло Андрійович Байдебур народився 1901 року в селі Нерубайки на Кіровоградщині в селянській родині, 1930 році закінчив факультет журналістики Харківського комуністичного університету імені Артема. У червні 1941 року добровольцем пішов на фронт, був військовим кореспондентом армійської газети «Знамя Родины». З січня 1944 року по жовтень 1958 року і з квітня 1965 року — голова правління Донецької організації Спілки радянських письменників України. Суспільно - політична та літературна робота письменника тісно пов'язані з Донбасом. Перший розповідь з життя шахтарів був надрукований в 1931 році в журналі «Червоний шлях». Павло Байдебур — автор понад тридцяти збірок оповідань: «Вугільні дні», «Сюрприз», «Гобелен», «Рідні обрії», «Діти шахтарів», «Молоде запеніє»... останнім часом вийшли з друку такі нові твори: збірку «Оповідань про друзів», повість для дітей середнього шкільного віку «Таємниця степового шурфу», збірка оповідань «Його романтика» та інші. П. А. Байдебур має урядові нагороди: орден Трудового Червоного прапора, орден «Знак пошани», чотири медалі та знак «Шахтарська слава» II ступеня.

Дякую за увагу!

[Faint, illegible handwritten text in a cursive script, likely German or French, covering the right and bottom portions of the page.]